

DZĪVES GADALAIKI

ZĀĻAINĀS GANĪBAS VS. NĀVES IELEJA

Mūsu ikdienā un ticības dzīvē ir dažādi gadalaiki.

Mēs priecājamies un izbaudām pavasara atnākšanu un vasaru! Tad ir sajūsma, dzīvotprieks, pārpilnība, izdošanās, sēšana, augšana, ziedēšana un atpūta. Kad atnāk rudens – ir padarīti nozīmīgi darbi, sasniegti mērķi, iegūts kārotais – novākti augļi, sāk piezagties vientulība, skumjas un grūtsirdība... Ziemai iestājoties, viss, kas ziedējis un nesīs augļus, sastingst, sasalst, apsnieg... mirst! Tad mūsu pieredze un citu solījumi par pavasara tuvošanos nepalīdz. Tad, šķiet, pavasaris nekad neatnāks. Bet vai neatnāks? Mūsu ikdienā ir daudz pārmaiņu, bet VIENS ir nemainīgs – Dievs! Viņš visgrūtākajos laikos – sāpēs, vientulībā, zaudējumos joprojām atgādina: „ES ESMU”.

23. PSALMS.

Psalms par Viņu un mani! Psalmu, kuru mācījamies svētdien skolā un joprojām priecīgi lasām, jo arī mēs vēlamies piedzīvot tās zāļainās ganības. Bet šis nav tikai psalms pat apsolīto zemi – sulīgām pļavām, tīriem strautes ūdeņiem. Zāļainās ganības ir tikai viena psalma puse, otrā – Nāves ieļa, kas pilna apdraudējumu. Šis ir psalms par attiecībām – par manu būšanu kopā ar manu Kungu, par Viņa uzticību un Viņa nemainību. Psalms par Viņu, kas šodien ir mana cerība. Šodien, kad tik daudz kas mainās!

1. Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka.

TAS KUNGS

Kas ir Dievs, ko uzrunā Dāvids kā savu? Kas ir šis Jahve (יהוה), Kura vārds ir "ES ESMU, kas ES ESMU." (2. Mozus gr. 3:14).

„Vai nav bijis pietiekami daudz pārmaiņu Tavā dzīvē? Attiecībās. Veselības stāvoklī. Laika apstākļos. Bet Tas Kungs – Jahve, kas valdīja pār zemi pagājušajā naktī ir tas pats Jahve, Kurš to pārvalda šodien. Tā pati pārliecība. Tas pats plāns. Tas pats noskaņojums. Tā pati mīlestība. Viņš nekad nemainās. Nemainīgais, kas atrodams mainīgajā pasaulē.” (Maks Lukeido)

- * Vai Tu savā ikdienā dzirdi Viņu Tev sākām: „ES ESMU, kas ES ESMU, es nemainos, es ESMU.” Un vai Tev ar Viņa „ES ESMU” pietiek?

IR MANS

Viņš – visvarenais Dievs. Viņš, kas IR – mūžīgi bija un mūžīgi būs, ir MANS. Viņš izvēlējās par MANI gādāt, rūpēties, vest. Viņš izvēlējās MANI saukt par Savu acuraugu! Viņš no manis nenovērsīs Savas acis, Viņš vadīs un pasargās. JO VIŅŠ – vētru aplusinātājs, nāves uzvarētājs, absolūti apbrīnojams Radītājs IR mans!

- * Ko Tev nozīmē tas, ka esi Viņa acuraugs? Vai „Pasargi mani kā Savu acuraugu, Tavu spārnu pavēni ļaun man patverties”. (Psalmi 17:8) ir Tava ikdienas lūgšana?

GANS

Vecās Derības laiku gans savam ganāmpulkam bija klātesošs 24/7, tās ganot, sargājot no savvaļas dzīvnieku uzbrukumiem, gādājot, lai tās barotos labākajās pļavās, aprūpējot slimās, meklējot tās, kas bija pamanījušās nomaldīties.

Vienatnē izlasi un pārdomā Rakstu vietas, kur „gans” pieminēts citviet Bībelē:

LABAIS gans (Jāņa ev. 10:14-15), LIELAIS gans (Ebrejiem 13:20-21), AUGSTAIS gans (1. Pētera 5:4).

Bet, ja Viņš ir Gans, tad mēs esam tās, kuras jāgana? Jā! „Es esmu aita”, nav glaimojošākais salīdzinājums. Kādas ir aitas? Samērā neapķērīgas, stūrgalvīgas un tās viegli apmaldās... Labi, ka aitām ir gans. Un labi, ka arī man!

- * KAD ikdienā Viņš ir Tavs Gans? Kad Viņam to labvēlīgi atļauj vai, kad uzticoties pakļaujies – ar katru savu soli un elpas vilcienu?

MAN NETRŪKS NE NIEKA

Viņš – Radītājs joprojām IR un gādā par mani un man NETRŪKS ne nieka! Man netrūks nekas no tā, kas ir svarīgs manai dzīvei. Un man nav jāpaliek „man vajag” cietumā, būrī, citā ierobežojumā. Man ir “man netrūks” brīvība.

- * Kas ir Tavs „man vajag” cietums? Kas ir tas „nieks”, kas Tev neļauj virzīties tālāk un piedzīvot pateicību, sakot „man patiek!”?

2. Viņš man liek ganīties zāļainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens.

Viņš liek un vada. Viņš mani vada precīzi laikā, nenokavē un nepārsteidzas – es varu mierā izdzīvot katru mirkli. Man pietiek ar to, ka redzu, kur spert vienu soli... un tad atkal vienu, vienu, vēl vienu... Man pietiek ar vienu elpas vilcienu, ar vienu domu, ar vienu...

- * No kā Tu pārtiec savā ikdienā – kas ir Tava sulīgā zāle un skaidrais ūdens – cilvēki, panākumi, iespēja palīdzēt? Cik bieži Tu ganies tur, kur Viņš vada? Un vai ganies – varbūt vien esi klātesoša?

3. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ.

Viņš atspirdzina un ved Sava Vārda, Savu apsolījumu dēļ! Viņš ir tas „kāds”, kas man tic un iedrošina.

- * Kāds ir Viņa taisnības ceļš? Vai Tu ļaujies, ka Viņš Tevi pa to ved?

4. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebistos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.

Pirmais pants, kur Dāvids neuzrunā Dievu „Tas Kungs” vai „Viņš”, bet saka „TU”! Tuksnesi jebkurā dzīves brīdī varam nonākt ikviena no mums. Kā? Nesaņemot lūgto un cerēto, nepiedodot sev, citiem un Dievam, piedzīvojot smagas slimības un fiziskas sāpes sev vai saviem tuvākajiem, nespējot izsāpēt dažādus zaudējumus, ievainojumus un atraidījumus... arī nogalinot sevi spēju milēt un uzticēties Labajam Dievam, tā vietā sasaldējot

savu sirdi, ka tā vairs nejūt... Mēs varam piedzīvot tuksnesi kādā vienā vai dažās dzīves sfērās, bet tas var būt arī absolūts tuksnesis, kurā atrodas sirds, prāts un miesa – visa es...

- * Kas ir Tava apsolītā zeme, ko vēlies sasniegt? Un kas ir tā, uz kuru reāli ej?

NĀVES IELEJA. TUKSNESIS.

TUR nav izlikšanās, jo nav kam – tā ir vieta, kur visas cīņas jāizcīna vienatnē, visas sāpes jāizsāp vienatnē. Tur slāpst, bet nav ko padzerties. Tur naktis ir bez zvaigznēm. Un tur katru dienu ir viens un tas pats... Un tur katru dienu esam vienas! No tā nevar aizbēgt. To nevar pamest pašu spēkiem.

Tuksnesī viss ir pa īstam.

- 1) **TUR mums nekā nav!** Ir sabrucis tas, ko esam cēlušas, uz ko likušas savu cerību, bet gruvešu un drupu, no kā kaut ko atjaunot un mēģināt uzcelt, tur nav...
- 2) **TUR esam vienas!** Absolūta vientulība. Nepiepildītas alkas pēc piederības.
- 3) **TUR ir neremdināmas bailes no nākotnes!** Neticība, ka šis dzīves posms beigsies! Neticība, ka ir mīlestība, kuras spēkā ir pavēlēt bailēm atkāpties (1. Jāņa 4:18).
- 4) **TUR katru dienu ir ilgās oāzes!** Kaut varētu to atrast. Ilgas ir sāpīgas, jo bieži nepiepildās! Bet reizēm notiek brīnums un piedzīvojam tādas īsus Dieva pieskāriena mirkļus. Sāpīgus mirkļus, jo apzināmies, ka ar tiem nepietiek. Joprojām attopamies, ka esam tuksnesī.

- * Kur meklējam patvērumu, izskaidrojumu, kad mums nekā nav?
- * Ko mēs darām bailēs no vientulības – būšanas vienām, dzīvošanas vienām, cīņām, kas jāizcīna vienatnē?
- * Kā pārvaram bailes?
- * Kas ir mūsu oāze tuksnesī, un kas – ikdienā?

IZIEŠANA.

Tā sākas ar Visvareno – katras dzīvās būtnes ieelpas uzturētāju. Vienīgais, pie kā tuksnesī turēties, ir Dievs, kura apsolījumi var dot cerību, ka pienāks diena, kad skatīsim Viņu kā vienīgo, kura mīlestība mūs veda un izveda. Pat, ja Viņu pašu nedzirdam runājam, pat, ja Viņu pašu nejūtam ar sirdi, pat, ja neredzam Viņa klātesamības atstātos nospiedumus... VIŅŠ IR lielāks par visām sāpēm! VIŅŠ IR tā balss, kas runā, miers, kas piepilda, un spēks, kas atjauno...

Esot tuksnesī pietiek, ka zinu – Viņa klātbūtne ir reāla – tas pats mākoņu stabs, kas vadīja Izraēlu cauri tuksnesim dienā un uguns stabs – naktī, pavada arī mani. UN ar laiku tuksnesis kļūst par dārzu! Auglīgu dārzu! (Jesajas 32:15)

KĀ PALĪDZĒT SEV UN CĪTIEM, KAS ATRODAS TUKSNESĪ, IZIET NO TĀ?

1. Vēro cilvēkus, runā ar viņiem, pavadi ar viņiem kopā laiku. Īpaši ar tiem, kuriem nekad nav laika, arī tiem, kas negrib tikties ar cītiem un parādīties sabiedrībā.
2. Uzdod jautājumus. Ne tos īsos, ātros un pieklājīgos „Kā iet?” – ar tiem nepietiek! Domā citus.
3. Ja zini vai nojaut, ka otrs iet cauri tuksnesim, esi blakus – aizlūdz, tas reāli ir būtiskākais, ko Tu vari darīt, nenodarot otram pāri. Katram izešana no tuksneša paņem citu laika sprīdi. Nesteidzini! Nesaki: „Saņemies!”.

Ja Tavā dzīvē arī tagad ir kādas sfēras, kurās Dievs klusē – varbūt jau gadiem, varbūt gadu desmitiem. Tajās nekas nenotiek un viss sabrukušais ir šķietami neatjaunojams, atrod kādu, ar kuru kopā lūgt!

Tiecies ar cilvēkiem. Uzdod viņiem jautājumus. Un ne tos pareizos, jautā tos, kas Tev skan prātā un sirdī!

---

5. Tu klāj man galdū, maniem ienaidniekiem redzot, Tu svaidi ar eļļu manu galvu, mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai.

Dieva žēlastība, kas ir lielāka par katru manu grēku un nespēju negrēkot, klāj atbrīvošanas svinību galdū. Tas ir attaisnošanas mielasts. Dievs rīko man mielastu, kur par visu ir gādāts.

- * Vai Tavi ienaidnieki vienmēr ir citi cilvēki? Varbūt Tu pati? Varbūt Tavs lepnums, Tava nespēja piedot? Varbūt saņemtie aizvainojumi un piedzīvotie zaudējumi, kas netaisīti, draudot, no kuriem esi kļuvusi atkarīga?

6. Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienmēr.

Man seko Viņa žēlastība, labākais no Viņa. Viņš visu atjauno, jo tā ir Viņa griba (Jesajas gr. 62:4). Dievs pasludina žēlastību manai dvēselei! Pēdējais šī psalma pants, šķiet, ir pamats absolūtam priekam. Prieks ir tad, kad nekas netrūkst, nav sāpju, baiļu, nepiepildītu ilgu... Prieks ir tad, kad nesāp, bet šajā dzīvē sāp bieži – mazliet jūtami iesmeldzas; sāp vienmērīgi un pie tā pierodam; sāp spēcīgi, bet paciešami; sāp neizturami... Sāp!

Ir kādas ilgas, kuras nevaram ignorēt un dzīvot tālāk, it kā to nebūtu? Ilgas kā dziļa sirds ritma pulsācija, kas atgādina: “Tu neesi mājās”... Vēl nē! Absolūts prieks – ne optimisms, ne “mirkļ-daždien-prieks”, bet tāds paliekošs, konstants, tāds – dziļš un pastāvīgs, šķiet, šajā dzīvē nav iespējams. UN TOMĒR – Viņš IR mans prieks! VIŅŠ... Ne cilvēki, ne situācijas, kas iepriecina, ne jaunas lietas! Sirds nekad neradīs īstu, pastāvīgu prieku šajā DZĪVĒ... BET mans prieks atrodams VIŅĀ – Mūžīgajā un Nemainīgajā, kas MANI ved!

Lai apziņa, ka “VIŅŠ ir mans GANS un MAN netrūks nenieka” REĀLI maina Tavu dzīvi. TAGAD.